

med at indgive Anmeldelse i rette Tid. Hvis Domstolen finder, at han meget godt kunde have afgivet Søforklaring, uden at der derfor vilde have været Tale om Ophold af Reisen, kan han multiteres; men, som sagt, en skarpere Bestemmelse af, hvad Udtrykket „uden Ophold for Reisen“ vil sige, tror jeg ikke, det er muligt at give. Navnlig tror jeg ikke, at man kan sætte nogen Tidfrist, thi i den Henseende kan jo Forholdet stille sig overmaade forskjelligt, og jeg kan kun sige, at ligesom man hidtil er kommen ud af det med Søforklaringer ved en saadan aldeles ubestemt Regel, paa samme Maade vil man sikkert ogsaa komme ud af det i Fremtiden ved Søforhør. Det blev af en anden Taler med Hensyn til § 1 bemærket, at det kunde ikke ses, hvorfor Anmeldelsen ikke skulde angive, hvem Ladningsmodtagerne, Nøjsurandørerne osv. vare, selv om de ikke opholdt sig paa Stedet. Ja, det er begrundet dert, at Anmeldelsen jo paa dette tidlige Stadium nærmest kun skal indeholde disse Oplysninger, for at de Nævnte kunde kaldes til Undersøgelsen, og det er derfor, man har ment, at der ingen Grund var til at foreskrive, at de, der ikke boede paa Stedet, skulde opgives, idet man gaar ud fra, at de dog ikke kunde kaldes til Undersøgelsen, men at der igrøvt under Undersøgelsen vil blive tilveiebragt Oplysning derom, vil vel i Reglen være en Selvfølge. Dernæst blev det af den ærede sidste Taler fremhævet med Hensyn til § 8, at der var noget Besynderligt i at sige, at udenfor Kjøbenhavn tiltrædes Stedets Underret af to søyndige Mænd og kaldes i denne Egenstabs Sret, idet han mente, at det kaldes den jo dog alligevel; men jeg skal dertil bemærke, at det kaldes den dog ikke alligevel; thi disse Sager ere kriminelle Sager, og man kalder dog ikke en almindelig kriminel Domstol udenfor Kjøbenhavn Sret, fordi den befatter sig med en kriminel Sag, som har en eller anden Forbindelse med Sretten. Der er jo ikke Spørgsmaal om civile Sager her, — dem vil man indbringe for Sretten — men det Gienkommelige her er jo, at naar Retten konstituerer sig som almindelig kriminel Forhørsret og siden som almindelig kriminel Domstol, kaldes den Sret, naar disse to Mænd tilkaldes, hvilket den ellers ikke kaldes. — Dernæst gjorde den samme ærede Taler en Bemærkning med Hensyn til § 5, idet han fandt det urigtigt, at der ubetinget foreskrives, at de under Søforhøret afgivne Forklaringer blive at bekræfte ved Ed, forsaavidt ingen Betentelighed derimod frembyder sig, og han tog Anledning heraf til at bemærke, at der aflægges vistnok mange leifindige Eder paa Søforklaringer mellem Aar og Dag. Det skal jeg hverken benegte eller bekræfte, skjønt det jo dog i Almindelighed vil være Dommerens Nigt saavidt muligt at oplyse Parterne om, hvad det er, de gjøre Ed paa, og forhindre, at Noget aflægges Ed uden at vide, hvad han gjør Ed paa, som den

ærede Taler bemærkede, men jeg mener, at selv om man er af den Mening, at der aflægges endeltemmelig leifindige Eder under saakaldte Søforklaringer, ere de nødvendige; thi Søforklaringen skal jo tjene Parterne til Bevis i deres privatretlige Melleinærende. Altsaa, saalænge den Regel staar fast, at Søforklaringen, naar den bruges som Grundlag i civile Retstrætter, bør være beediget for at have nogen Reiskraft, bør jo ogsaa Lovforlagets § 5 staa. — Med Hensyn til Forholdet mellem § 2, 2det Stykke, og §§ 3 og 4 skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder, men blot bemærke, at § 2, 2det Stykke, indeholder jo nærmest kun Reglerne om civilretlig Søforklaring, om hvorledes Søforklaring fremtidig skal optages, saa længe der ikke er Grund til at antage, at den har anden Betydning end som Bevismiddel for Parterne. Jeg tror ikke, at man tør sige ubetinget, at det er det Selvsamme som efter den gjældende Ret; thi efter den gjældende Ret kan det nok drages i Tvivl, om Dommeren af egen Drift skal stille Spørgsmaal, eftersom det er en ganske civilretlig Handling, om han ikke skal indskrænke sig til at spørge om, hvad Parterne forlange, og tillige naturligvis gjøre de Bemærkninger, som ere nødvendige, for at han kan forvisse sig om, at de, der gjøre Ed, forstaa, hvad de gjøre Ed paa, men at han skulde gaa videre efter den gjældende Ret og oplyse Sammenhængen, kan vist være tvivlsomt, og det er i alt Fald det nye Lovforlags Mening, at Søforklaringen vil vinde i Brugbarhed ogsaa til civilretligt Diemed, ved at man nærmere formulerer hans Forpligtelse derhen, at han saavel af egen Drift som efter Foranledning fra de i Sagen Interesserede skal stille Spørgsmaal. §§ 3 og 4 angaa jo væsentlig de Tilfælde, som den ærede Taler selv udtrykte sig, hvor Undersøgelsen gaar over til at blive offentlig; men jeg tror ikke, at Folk i Almindelighed vilde forstaa Loven rettere, fordi man brugte det Udtryk. Det hedder, at de Undersøgelser betragtes som foretagne paa det Offentliges Vegne og med den Myndighed, der tilkommer Retten i offentlige Undersøgelsesager, og det er efter min Mening Udtryk, der lige saavel betegne, hvad der skal betegnes, som om man blot sagde, at Undersøgelsen gaar over til at blive offentlig. Det er i alt Fald en Smagssag, om man vil udtrykke det paa den ene eller den anden Maade. Hvad endelig Forholdet mellem §§ 3 og 4 angaar, har jeg for min Part ikke Noget imod, hvis det skulde befordre Lydeligheden, at de blive slaaede sammen, men jeg kan ikke skjønne, at der dog i Virkeligheden kan foreligge Noget, der kan give Anledning til Tvivl med Hensyn til Forholdet mellem dem. Det er jo imidlertid Bemærkninger, der i alt Fald kun ville kunne foranledige Medafspørgsmaal, og som jeg derfor ikke skal dvæle videre ved her.